

Arrest

nr. 170 024 van 16 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juni 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Op dezelfde dag werd de bestreden beslissing aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, vroeg op 7 maart 2016 asiel aan in België. Zij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Raadpleging van de visa-databank toonde aan dat zij op 18 januari 2016 een Schengen-visum aanvraag bij de Italiaanse consulaire diensten in Lagos (Nigeria). Dit visum werd afgeleverd op 26 januari 2016 en had een geldigheidsduur van 15 dagen.

Op 9 maart 2016 werd verzoekster verhoord in het kader van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening) en zij verklaarde dat ze Nigeria op 22 februari 2016 verliet om met het vliegtuig naar Italië te reizen en er een dag op hotel te verblijven. Ze verklaarde op 24 februari 2016 met het vliegtuig naar België te zijn doorgereisd om er diezelfde dag aan te komen.

Op 17 maart 2016 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van de Dublin III Verordening gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd (*tacit agreement*).

Tijdens haar verhoor werd aan verzoekster gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. Zij gaf aan dat ze naar België kwam omdat een vriendin, van toen ze jong was, F. genaamd, er zou wonen en zij haar misschien kan helpen. Ze gaf aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Italië, omdat ze vreest dat J. - de oorzaak van al haar problemen - haar er zal terugvinden en verplichten om terug te keren naar hem. Zij gaf aan dat deze persoon een zus en vrienden in Italië heeft. Verzoekster stelde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben. Wat haar gezondheidstoestand betreft, verklaarde zij dat ze pijn heeft in haar borst en hartproblemen ervaart. Ze gaf evenwel aan nog geen dokter te hebben gezien. Zij bracht tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten aan.

Op 6 juni 2016 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Het betreft de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

[...]

nationaliteit : Nigeria

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, van Nigeriaanse nationaliteit, vroeg op 07.03.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Raadpleging van de visa-databank toont aan dat de betrokkene op 18.01.2016 een Schengen-visum aanvraag bij de Italiaanse consulaire diensten in Lagos (Nigeria). Dit visum werd afgeleverd op 26.01.2016 en had een geldigheidsduur van 15 dagen.

De betrokkene werd verhoord op 09.03.2016 en verklaarde dat ze Nigeria op 22.02.2016 verliet om met het vliegtuig naar Italië te reizen en er een dag op hotel te verblijven. Ze verklaarde op 24.02.2016 met het vliegtuig naar België te zijn doorgereisd om er diezelfde dag aan te komen. In België diende de betrokkene op 07.03.2016 een asielaanvraag in.

Op 17.03.2016 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens haar verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling

redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat ze naar België kwam omdat een vriendin van toen ze jong was, F... genaamd, er zou wonen en zij haar misschien kan helpen. Ze gaf aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Italië, omdat ze vreest dat J. - de oorzaak van al haar problemen - haar er zal terugvinden en verplichten om terug te keren naar hem. De betrokkene gaf aan dat deze persoon een zus en vrienden in Italië heeft.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 17.03.2016 niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italiaanse in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

We verwijzen naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 40, "Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure"). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen haar asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen op te merken dat ons inziens niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We wijzen er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende)vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1985 geboren vrouw zonder kinderen wiens echtgenoot zich in Nigeria bevindt. Wat haar gezondheidstoestand betreft, verklaarde de betrokkene dat ze pijn heeft in haar borst en hartproblemen ervaart. Ze gaf evenwel aan nog geen dokter te hebben gezien. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en

2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operatief zijn en dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europese Asiel, Migratie en Integratie Fonds. Het rapport meldt dat "Dublin returnees" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67). Het maakt geen gewag van problemen ter zake. Betreffende het argument dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk staat door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cf. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cf. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de gedane inspanningen vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2).

We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inziens dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, up to date tot december 2015, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopies van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten.”

Er werd diezelfde dag een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats genomen.

De overdracht aan de Italiaanse autoriteiten is gepland op 21 juni 2016.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering, die conform artikel 39/57, §1, van de Vreemdelingenwet, tijdig werd ingediend. Het blijkt thans om een eerste verwijderingsmaatregel te gaan die aan verzoeker ter kennis is gebracht op 6 juni 2016, bijgevolg is de vordering tijdig ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door verweerder. De vordering is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk

vermoed. Dit wordt ook niet betwist door verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) wil aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep, in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten, gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief, afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep, in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 51/5, §2, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3,2° en 17 van de Dublin III Verordening, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EVRM) en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster voert eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

Zij licht haar enig middel toe als volgt:

“1. Attendu que la loi relative à la motivation des actes administratifs stipule que :

« Art. 2.

Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3.

La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision.

Elle doit être adéquate »;

Qu'en vertu de ces dispositions, un acte administratif est donc illégal, s'il n'est pas formellement motivé ou s'il ne contient pas de motifs de fond pertinents, établis et admissibles ;

Que par conséquent, la motivation inadéquate de la décision litigieuse est constitutive de la violation d'un droit fondamental et absolu de la Convention européenne des droits de l'homme auxquelles la partie adverse est néanmoins plus que tenue en tant qu'Etat ;

Qu'elle est même la première concernée par ces dispositions ;

Que nulle mention n'est faite de la situation particulière de la partie requérante en Belgique ;

Que la motivation de l'ordre de quitter le territoire n'est donc pas adéquate et viole les articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 ;

Qu'il en est le cas dans la décision attaquée et ce, à plusieurs chefs ;

Attendu que la partie adverse a négligé de motiver formellement sa décision en ayant égard à la situation personnelle de la partie requérante, pourtant connue de la partie adverse grâce à la lettre du Conseil de la partie requérante;

Attendu que l'article 51/5 de la loi du 15 décembre 1980 dispose que « [m]ême si en vertu des critères de la réglementation européenne, liant la Belgique, le traitement de la demande n'incombe pas à la Belgique, le ministre ou son délégué peut à tout moment décider que la Belgique est responsable pour l'examen de la demande. La demande dont le traitement incombe à la Belgique, ou dont elle assume la responsabilité, est examinée conformément aux dispositions de la présente loi » ;

Que l'article 3 de la CEDH dispose également que « [n]ul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. » ;

Que la partie requérante entend également mettre en lumière les risques qu'ils y encourt s'il est renvoyé en Italie et que le système d'accueil et d'examen des demandes d'asile est déficient en Pologne, d'autant que l'état belge, en prenant cette décision, ne tient nullement en compte l'article 3.2, alinéa 2 et 3 du Règlement Dublin III qui précise que « (...)[]lorsqu'il est impossible de transférer un demandeur vers l'État membre initialement désigné comme responsable parce qu'il y a de sérieuses raisons de croire qu'il existe dans cet État membre des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs, qui entraînent un risque de traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 4 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, l'État membre procédant à la détermination de l'État membre responsable poursuit l'examen des critères énoncés au chapitre III afin d'établir si un autre État membre peut être désigné comme responsable.;

Qu'à cet égard, la Belgique ne peut, en application de la jurisprudence européenne et du règlement Dublin III, transférer un demandeur d'asile vers un Etat où il risque de subir des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH, en raison des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs, en l'espèce l'Italie ;

Que la partie requérante fait valoir que le fait d'avoir signé la Convention européenne des droits de l'homme n'est pas une garantie suffisante du respect absolu des droits qui y sont garantis puisque la Cour européenne des droits de l'homme condamne régulièrement les Etats membres du Conseil de l'Europe pour leurs manquements à ladite Convention et rappelle que la Cour européenne des droits de l'homme a jugé, dans son arrêt M.S.S. contre Belgique et Grèce du 21 janvier 2011, « [...] que l'existence de textes internes et l'acceptation de traités internationaux garantissant, en principe, le respect des droits fondamentaux ne suffisent pas, à elles seules, à assurer une protection adéquate contre le risque de mauvais traitements lorsque, comme en l'espèce, des sources fiables font état de

pratiques des autorités – ou tolérées par celles-ci – manifestement contraires aux principes de la Convention ».

Que la Cour européenne des droits de l'Homme rappelle, par ailleurs, que : « (...) les États situés aux frontières extérieures de l'Union européenne rencontrent actuellement des difficultés considérables pour faire face à un flux croissant de migrants et de demandeurs d'asile. Cette situation est accentuée par les transferts de candidats à l'asile par des autres États membres en application du règlement « Dublin ». La Cour ne saurait sous-estimer le poids et la pression que cette situation fait peser sur les pays concernés, d'autant plus lourds qu'elle s'inscrit dans un contexte de crise économique. Elle est en particulier consciente des difficultés engendrées par l'accueil des migrants et demandeurs d'asile lors de leur arrivée dans les grands aéroports internationaux ainsi que par la disproportion du nombre de demandeurs d'asile par rapport aux capacités de ces États. Toutefois, vu le caractère absolu de l'article 3, cela ne saurait exonérer un État de ses obligations au regard de cette disposition » ;

Que dans cet arrêt qui condamne la Belgique, la Cour lui reproche d'avoir exposé le requérant déjà fragilisé par les persécutions subies et son parcours d'exil aux défaillances de la procédure d'asile en Grèce et à des conditions de détention et d'existence en Grèce contraires à l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme (prohibant tout traitement inhumain et dégradant). Selon la Cour, « les autorités belges savaient ou devaient savoir qu'il [M.S.S.] n'avait aucune garantie de voir sa demande d'asile examinée sérieusement par les autorités grecques. De plus, elles avaient les moyens de s'opposer à son transfert » ;

Que cet arrêt, bien que datant de 2011 et concernant le renvoi en Grèce d'un demandeur d'asile en vertu du règlement Dublin II, pourrait tout à fait trouver à s'appliquer dans notre cas d'espèce dans la mesure où la partie requérante craint d'une part, de ne pas bénéficier d'un accueil et d'une procédure d'asile avec toute les garanties dues;

Qu'il faut rappeler tout d'abord les principes dégagés par la Cour EDH dans l'affaire Tarakhel/Suisse rendu en Grande Chambre le 4 novembre 2014 dans laquelle la Cour était amenée à se prononcer sur le renvoi vers l'Italie d'un couple de nationalité afghane accompagné de leurs six enfants mineurs :

« [...] »

115. Si donc la structure et la situation générale du dispositif d'accueil en Italie ne sauraient constituer en soi un obstacle à tout renvoi de demandeurs d'asile vers ce pays, les données et informations exposées ci-dessus font toutefois naître de sérieux doutes quant aux capacités actuelles du système. Il en résulte, aux yeux de la Cour, que l'on ne saurait écarter comme dénuée de fondement l'hypothèse d'un nombre significatif de demandeurs d'asile privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence.

[...]

118. La Cour rappelle que, pour tomber sous le coup de l'interdiction contenue à l'article 3, le traitement doit présenter un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (paragraphe 94 ci-dessus). Elle rappelle également que, en tant que catégorie de la population « particulièrement défavorisée et vulnérable », les demandeurs d'asile ont besoin d'une « protection spéciale » au regard de cette disposition (M.S.S., précité, § 251).

119. Cette exigence de « protection spéciale » pour les demandeurs d'asile est d'autant plus importante lorsque les personnes concernées sont des enfants, eu égard à leurs besoins particuliers et à leur extrême vulnérabilité. Cela vaut même lorsque, comme en l'espèce, les enfants demandeurs d'asile sont accompagnés de leurs parents (Popov, précité, § 91). Les conditions d'accueil des enfants demandeurs d'asile doivent par conséquent être adaptées à leur âge, de sorte qu'elles ne puissent « engendrer pour eux une situation de stress et d'anxiété et avoir des conséquences particulièrement traumatisantes sur leur psychisme » (voir, mutatis mutandis, Popov, précité, § 102), faute de quoi elles atteindraient le seuil de gravité requis pour tomber sous le coup de l'interdiction prévue à l'article 3 de la Convention.

[...]

122. Il s'ensuit que, si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention. »

La Cour EDH a eu l'occasion, dans l'affaire A.M.E./Pays-Bas rendue le 5 février 2015, de préciser et d'actualiser sa position - position qu'elle a confirmée dans l'affaire A.S./Suisse du 30 juin 2015. A ces occasions, la Cour a rappelé que pour s'inscrire dans le champ d'application de l'article 3 de la CEDH, le mauvais traitement allégué doit atteindre un seuil minimal de sévérité. L'examen de ce seuil minimum est relatif et dépend des circonstances concrètes du cas d'espèce, tels que la durée du traitement et ses

conséquences physiques et mentales et, dans certains cas, du sexe, de l'âge et de la santé de la victime.

Que les personnes faisant l'objet d'un renvoi vers l'Italie présentent une vulnérabilité particulière, notamment dans le cas de la parti requérante qui déclare que la source de ces problème, un certain J., a une sœur et des amis en Italie ;

Que la partie requérante avait exprimé la crainte d'être retrouver par des amis et de la famille à cette personne ;

Qu'ensuite, l'Italie continue d'être submergé par un afflux massif des demandeurs d'asile et n'arrive toujours pas à fournir des conditions d'accueil digne pour le candidat réfugié ;

Que la décision indique que l'Italie n'a pas marqué son accord express, il faut donc en tirer comme conclusion qu'aucune garantie n'est apportée quant au traitement de sa demande d'asile et quant à ses conditions d'accueil ;

Qu'or, n'en déplaise à la décision, une jeune femme seule de nationalité nigériane présente un profil de vulnérabilité que la partie adverse s'est empressé de ne pas examiné ;

Qu'en effet, une jeune femme seule, sans aucune aide de l'état italien, pourrait bien se retrouver dans le milieu du trafic d'êtres humains, cela n'est pas qu'hypothétique ;

Que la partie requérante soumet un article dans lequel on peut voir que certains centres de réfugié ont été lésés d'une partie de leur revenu au profit de la mafia. On peut d'ailleurs y lire, dans un article intitulé « Centres d'accueil des réfugiés en Italie : la grande escroquerie » datant du 13/04/2016 sur le site Euronews que « (...) [l]a coopérative d'entreprises privées chargée de la gestion du CARA est accusée d'être liée à la mafia romaine et d'avoir obtenu de façon illicite, le contrat de 100 millions d'euros destiné au fonctionnement et aux services du centre. Des fonds de surcroît en partie détournés au détriment des demandeurs d'asile. (...) »

Les escroqueries révélées par le scandale Mafia Capitale ne seraient que le sommet de l'iceberg. Selon le juge Raffaele Cantone, chargé de la lutte anti-corruption à Rome, le phénomène gangrène toute l'Italie. "On continue de travailler sur des affaires en Campanie : par exemple, l'enquête menée à Naples à montrer que des propriétaires de centres détournaient ce qu'on appelle l'argent de poche des demandeurs d'asile, l'argent qui devait être versé chaque jour aux migrants était utilisé à des fins personnelles," souligne le directeur de l'Autorité nationale anti-corruption.

À Naples, nous rencontrons Clément Ekomano. Venu de Côte d'Ivoire il, y a plus d'un an, il attend toujours d'obtenir son statut de réfugié. L'été dernier, avec d'autres demandeurs d'asile, il a dénoncé les conditions dans lesquelles ils étaient hébergés. Surpeuplement, insalubrité, services inexistantes, les images tournées par les résidents de la Villa Angela ont fait scandale. Leur révolte leur valut d'être jetés à la rue.

Après un mois de bataille et l'aide de l'association anti-raciste 3 Febbraio, le groupe a été relogé dans des structures d'accueil décentes. Clément Ekomano continue de se battre aux côtés des militants italiens. Son sort s'est amélioré, mais les abus continuent dans de nombreuses structures d'accueil, dit-il.

"Je me suis rendu dans les centres d'autres amis : certains dorment par terre, leurs habits traînent par terre, il n'y a pas d'eau chaude pour se laver, ils sont là, ils sentent mauvais, ils n'ont rien, affirme-t-il avant d'ajouter : Ils ne peuvent pas parler parce que s'ils parlent, ils vont les mettre dehors, donc la situation n'a pas changé du tout." (...)»

Dans un article intitulé « Italy's refugee centers are so awful, Doctors Without Borders pulled out in protest », datant du 16 janvier 2016, il est expressément dit que "[a]s 2015 drew to a close, Doctors Without Borders, known by its French acronym MSF (Médecins sans Frontières), announced it would cease activities at migrant reception centers in Italy in the new year. The move — a protest against substandard conditions and absent government attention — is the latest signal that Europe's creaking asylum system is not improving fast enough or measurably. And yet, the stream of migrants and refugees crossing the Mediterranean flows unabated."

"(...)MSF has frequently complained of overcrowding, unsanitary conditions and lack of adequate legal and medical services, they found the local government an unwilling partner. "We don't share the same vision," Sara Creta, a communications officer for MSF Italy, tells Quartz. "In general, the authorities have not expressed any will to improve reception conditions, or especially to develop a structural response."

"In Nov. 2015 the group presented a report to Italy's Parliamentary Commission, highlighting cockroach infestations, overcrowding, lack of separation between men, women, and children, dirty toilets and showers without privacy, leaks and mould in sleeping areas, and poor communication with the outside world. But even this did not lead to any significant changes."

"(...)Besides the poor conditions of the buildings, where people are often detained for weeks, Creta says one of the biggest challenges for MSF was trying to identify and help vulnerable people when they first arrive—like minors, victims of torture or rape, and single women in danger of being trafficked—so that they could be moved to special, protected reception centers."

“MSF’s report also decries the lack of legal information available to new arrivals, especially in situations where asylum decisions are being made on the spot. Creta says they have documented many cases of illegal “refusal of entry” decrees, arbitrarily classifying a new arrival as an “economic migrant,” and denying him or her the right to apply for asylum under EU and international law. In some cases, minors are labeled adults and told to leave the country. Since the shelters are effectively used as short-term detention centers, immigration lawyers usually cannot gain access to those inside.”

De plus, un autre article du journal « la Croix », intitulé « L’Italie a besoin d’un nouveau plan d’accueil des réfugiés » datant du 13/04/2016 parle lui aussi du fait que l’ « Italie doit elle-même réformer en urgence son système d’accueil totalement saturé. 111 000 personnes sont placées dans des structures gérées sous la responsabilité de l’État. Mais 70 000 d’entre elles sont logées dans des hôtels ou pensions qui n’assurent que gîte et couvert. Or tout demandeur d’asile devrait avoir accès, au moins, aux services de santé et aux cours d’italien. »

(...)Ces jeunes hommes, ces femmes, parfois avec enfants, qui disparaissent dans la nature risquent, de fait, de grossir les rangs des « invisibles ». Selon le rapport de MSF Italie, 10 000 demandeurs d’asile et réfugiés de 20 à 34 ans – Nigériens, Somaliens, Ghanéens, Afghans – sont privés de toute assistance de l’État. La plupart vivent sans toilettes, sans douche, sans électricité. Certains ont trouvé refuge sous des ponts, dans des gares, dans des champs ou dans des squats. Une situation honteuse pour l’Italie. »

Que malgré les affirmations contenues dans le rapport AIDA de décembre 2015, tous les articles de presse confirment le manque de tout et le dépassement du gouvernement italien à gérer la crise migratoire sans précédent ;

Qu’il ne peut être nié, au vu des informations versées au dossier, que dans certaines circonstances les délais d’enregistrement et d’examen de la demande d’asile peuvent créer des difficultés d’accès au système d’accueil et d’accès aux soins de santé, sous réserve d’une aide médicale d’urgence (voir notamment : rapport AIDA, décembre 2015, p. 21, 23 et 40, précité).

Que par conséquent, comme la Cour EDH a pu le relever dans les cas qui lui ont été soumis, il convient de faire preuve de prudence dans l’examen des dossiers dans lesquels est envisagé un rapatriement vers l’Italie dans le cadre du Règlement Dublin III, en examinant si le demandeur d’asile présente un profil vulnérable qui obligerait les autorités belges à obtenir des garanties particulières de la part des autorités italiennes.

Que la partie requérante fait valoir qu’en l’absence de toute réaction des autorités italiennes quant à la prise en charge et au traitement de la demande d’asile de la partie requérante, en particulier de sa crainte de devoir se trouver sans logement et sans soutien financier au vu des multiples informations dont elle dispose, il appartient néanmoins prima facie à la partie défenderesse d’exclure ce risque, ce qu’elle n’a pas fait »

Que la partie défenderesse se contente des rapports qui présentent le système d’asile sous son meilleur jour excluant les différentes sonnettes d’alarme tirées par les ONG présentes sur place, à savoir médecin sans frontière qui déplore les conditions d’accueil des demandeurs d’asile.

Que dans les articles, il fait clairement apparaître qu’une femme seule pourrait être victime de trafic d’être humain sans garantie la garantie de la part de l’état italien que la partie requérante sera accompagnées et suivies convenablement

Que la partie requérante constate, au vu de ces éléments, dès lors qu’il existe un manque crucial de place, de confort et de sécurité, il appartenait à la partie défenderesse de s’assurer que la partie requérante bénéficierait d’un accueil décent;

Qu’or, à l’heure actuelle, au vu des différents articles de journaux récents (2016), il est à craindre qu’en cas de renvoi vers l’Italie, la partie requérante ne bénéficie absolument pas de conditions de vie décente dans un centre de réfugié ;

Qu’aucune garantie n’est offerte à la partie requérante en cas de renvoi vers l’Italie afin de s’assurer qu’elle y soit bien traitée et protégée ;

Attendu que, partant, il convient d’annuler le retrait de séjour avec ordre de quitter le territoire (Annexe 26 quater); ”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 1 tot en met 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De Raad stelt vast dat motieven die de bestreden akte onderbouwen, op eenvoudige wijze in die akte kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en 13.1. van de Dublin-III-Verordening aangegeven dat Italië de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat is. De bestreden akte bevat tevens een motivering in feite, er wordt op uitvoerige wijze toegelicht dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, licht de gemachtigde tevens concreet toe waarom er in verzoeksters geval geen reden is om toepassing te maken van artikel 17 van de Dublin III-Verordening. De gemachtigde gaat immers specifiek in op de persoonlijke redenen die verzoekster heeft aangehaald waarom ze niet naar Italië wil terugkeren. Wat betreft de medische problematiek van pijn in de borst en hartproblemen, merkt de gemachtigde op: *“Wat haar gezondheidstoestand betreft, verklaarde de betrokkene dat ze pijn heeft in haar borst en hartproblemen ervaart. Ze gaf evenwel aan nog geen dokter te hebben gezien. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”* Ter zitting expliciet gevraagd naar eventuele attesten van de aangehaalde hartklachten, stelde de raadsman over geen begin van bewijs te beschikken. Waar verzoekster eveneens problemen had aangehaald met ene J., wiens familie zich in Italië zou bevinden, stelde de raadsman eveneens hiervan geen begin van bewijs te kunnen voorleggen. Gevraagd ter zitting naar meer details aangaande de vrees ten aanzien van J. en diens familie, stelde de raadsman dat het kan te maken hebben met een problematiek van gedwongen huwelijk. De raadsman erkende echter uitdrukkelijk geen verdere details te weten en zijn pleidooi dan ook in hoofdzaak toe te spitsen op de opvangproblematiek in Italië. Waar verzoekster in het verzoekschrift nog aanhaalt dat de gemachtigde niet ingaat op de persoonlijke situatie van verzoekster, *“pourtant connue de la partie adverse grâce à la lettre du Conseil de la partie requérante”*, geeft de raadsman ter zitting toe dat dit op een vergissing berust, nu hij geen brief heeft gericht aan de gemachtigde. Ook wat betreft eventuele familiebanden in het Rijk of op het Schengengrondgebied heeft de gemachtigde rekening gehouden met de persoonlijke verklaringen van verzoekster nu zij heeft gesteld geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben. Het feit dat verzoekster een alleenstaande vrouw is, heeft de gemachtigde eveneens in zijn motivering van de bestreden akte betrokken door erop te wijzen dat: *“Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1985 geboren vrouw zonder kinderen wiens echtgenoot zich in Nigeria bevindt.[...] . Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid.”*

Daarenboven wordt ook concreet nagegaan of de overdracht aan Italië voor verzoekster een reëel risico vormt om te worden blootgesteld aan behandelingen die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De gemachtigde baseert zich hiertoe onder meer doch niet uitsluitend op hetzelfde ‘Asylum Information Database Country Report: Italy, up-to-date tot december 2015’ (hierna verkort het AIDA-rapport), waarop ook verzoekster gedeeltelijk haar grieven steunt.

Er dient te worden benadrukt dat de belangrijkste bestaansredenen van de uitdrukkelijk motiveringsplicht erin bestaat dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De motieven die in de thans bestreden akte figureren, beantwoorden op het eerste gezicht ruimschoots aan de doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen kritiek uitoefent op de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing en op het onderzoek dat door de gemachtigde werd gevoerd inzake de bestaanbaarheid van de Dublinoverdracht naar Italië met artikel 3 van het EVRM, waardoor haar middel enkel dienstig kan worden betrokken op de schending van de materiële motiveringsplicht of zoals verzoekster het aanhaalt de manifeste appreciatiefout.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht kan de Raad niet in de plaats van de gemachtigde treden. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekster is de mening toegedaan dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het bepaalde in artikel 3,2 en 3 van de Dublin III Verordening. Na uitgebreide verwijzing naar het arrest 'MSS' van het EHRM van 21 januari 2011 voert zij aan dat dit arrest eveneens toepassing vindt in onderhavig geval nu verzoekster enerzijds vreest geen opvang te zullen genieten en anderzijds niet te zullen kunnen genieten van een asielprocedure met alle nodige garanties. Verzoekster citeert hierbij uitvoerig uit het arrest 'Tarakhel' en verwijst eveneens naar de arresten 'AME v Nederland' van 5 februari 2015 en 'AS v Zwitserland' van 30 juni 2015, waarin wordt gesteld dat een minimum aan hardheid wordt vereist alvorens tot een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden besloten en dat deze beoordeling relatief is, rekening houdend met de duur van de behandeling, de fysieke en mentale gevolgen en, in bepaalde gevallen het geslacht, de leeftijd en de gezondheid van het slachtoffer. Verzoekster verwijst naar haar verklaringen dat ene J., de bron van haar problemen, een zus en vrienden heeft in Italië waarbij ze vreest door die vrienden en zus te worden teruggevonden in Italië. Wat betreft de opvangsituatie onderstreept verzoekster de recente massieve instroom van asielzoekers in Italië, het feit dat er thans enkel een "*tacit agreement*" voorligt en dat zij als jonge alleenstaande vrouw van Nigeriaanse origine een kwetsbaar profiel heeft waarmee de gemachtigde geen rekening zou gehouden hebben. Ze acht het immers niet hypothetisch dat een alleenstaande vrouw in handen van mensenhandelaars terecht zou kunnen komen. Verzoekster verwijst hierbij naar een artikel van 13 april 2016 waarin wordt gezegd dat grote bedragen bestemd voor het beheer van CARA-centra in handen is gekomen van de maffia in Rome, ook in Napels zouden eigenaars van opvangcentra zakgeld, bestemd voor asielzoekers, in eigen zak gestoken hebben. Een onderzoeksrechter belast met de strijd tegen corruptie stelt dat het probleem in Italië wijd verspreid is. Ook wordt een getuigenis aangehaald van een Ivoriaanse asielzoeker die zegt dat zijn protest tegen de erbarmelijke opvangomstandigheden in 'Villa Angela', gezamenlijk met andere asielzoekers, aanleiding heeft gegeven tot het op straat gezet worden. Met behulp van een vereniging werd de groep vervolgens ondergebracht in een ander centrum. Verzoekster verwijst eveneens naar een artikel van Artsen zonder Grenzen van 16 januari 2016 waaruit blijkt dat de organisatie uit protest tegen de omstandigheden en het gebrek aan aandacht van de overheid activiteiten in bepaalde centra zou stop zetten. De organisatie bracht in november 2015 een rapport uit dat werd voorgelegd aan een Italiaanse parlementaire commissie aangaande slechte opvangomstandigheden. Een belangrijke taak voor MSF bestond erin kwetsbare profielen te identificeren en over te brengen naar beveiligde opvangcentra. Ook een gebrek aan informatie voor nieuwkomers wordt eveneens aangehaald in het artikel. Tot slot verwijst verzoekster eveneens naar een artikel van het tijdschrift 'la Croix' van 13 april 2016 waarin eveneens gewag wordt gemaakt van de saturatie van het opvangnetwerk. Ook uit het AIDA-rapport van december 2015 leidt verzoekster af dat niet kan ontkend worden dat in bepaalde omstandigheden de registratietermijnen moeilijkheden kunnen creëren om toegang te krijgen tot opvang en medische zorg, met uitzondering van dringende medische hulp. Bijgevolg stipt verzoekster aan dat met de nodige voorzichtigheid een geplande verwijdering naar Italië dient onderzocht te worden, waarbij moet onderzocht worden of een asielzoeker een kwetsbaar profiel vertoont dat België zou kunnen verplichten specifieke garanties van de Italiaanse autoriteiten te verkrijgen, hetgeen *in casu* niet gebeurd zou zijn. De gemachtigde zou zich

gebaseerd hebben op rapporten die het asielsysteem enkel toont tijdens haar beste periode, met uitsluiting van de verschillende alarmbellen waaraan wordt getrokken door verschillende NGO's ter plaatse. Er ligt geen garantie voor dat verzoekster als alleenstaande vrouw niet het slachtoffer zou kunnen worden van mensenhandel en gezien alle aangehaalde opvangproblemen had de gemachtigde volgens verzoekster zich ervan moeten verzekeren dat zij over een fatsoenlijke opvangplaats zou kunnen beschikken en beschermd zal worden.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

De kernvraag die zich thans stelt is dan ook of verzoekster, gelet op de elementen die haar zaak kenmerken bij een overdracht naar Italië gelet op de in het verzoekschrift aangehaalde tekortkomingen in de asiel- en opvangprocedure, een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoekster een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet verzoekster over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

Specifiek in het kader van de onderhavige zaak, die een Dublinoverdracht naar Italië behelst, moet er samen met verzoekster op worden gewezen dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake 'N.S. tegen Secretary of State for the Home Department' dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest) betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen, neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening), tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *"ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest"* (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd wanneer men niet onkundig kan zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen (HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, §94). Het EHRM van zijn kant heeft gesteld dat de verplichting om deugdelijke materiële opvang te voorzien voor onbemiddelde asielzoekers deel uitmaakt van het positieve recht waardoor bij de beoordeling van de graad van ernst, die vereist wordt door artikel 3 van het EVRM, een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de betrokkene die behoren tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming. Deze kwetsbaarheid wordt nog bijkomend benadrukt in het geval het families met kinderen betreft waarbij de opvangomstandigheden aangepast moeten zijn aan hun leeftijd om te vermijden dat deze een situatie van stress en angst met zich brengen en bijzonder traumatiserende gevolgen zouden hebben voor hun psychisch welzijn (cf. EHRM 7 juli 2015, V.M./België, §§136-138).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak 'Mohammed v. Austria' (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt verder dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *"The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine)."*

Wat betreft de omstandigheden eigen aan de situatie van verzoekster, blijkt dat de raadsman ter zitting zelf de door verzoekster aangehaalde gezondheidsproblemen en het gevaar dat zou voortvloeien uit de aanwezigheid van de zus en familie van J. relativeerde nu hij uitdrukkelijk erkende over geen begin van bewijs dienaangaande te beschikken. De raadsman stelde wel dat het feit dat verzoekster het gegeven spontaan in het eerste gehoor voorlegde een aanwijzing is van de geloofwaardigheid ervan, doch wat betreft de gezondheidsproblemen heeft verzoekster sedert haar aankomst op het grondgebied ruim de tijd gehad, indien nodig, een arts te raadplegen om een begin van bewijs voor te leggen. De gemachtigde kon dan ook op redelijke wijze aanstippen dat van die problematiek geen attesten werden aangebracht of andere elementen die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Aangaande de aangehaalde problematiek met J. kan de Raad evenmin gedetailleerde en samenhangende verklaringen weerhouden die op zich zouden volstaan om het gebrek aan voorgelegde documenten als begin van bewijs aan te nemen. Aangaande het feit dat verzoekster een alleenstaande vrouw is van Nigeriaanse afkomst waarvoor het niet hypothetisch zou zijn dat ze een risico loopt in handen te vallen van mensensmokkelaars, stelt de Raad vast dat de gemachtigde terecht heeft aangestipt dat de situatie in de zaak 'Tarakhel', waarin het EHRM inderdaad het nodig achtte dat garanties zouden worden verkregen van de Italiaanse autoriteiten voor de overdracht van het bewuste gezin, niet dezelfde is als de situatie van betrokkene, een in 1985 geboren vrouw zonder kinderen. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens de gemachtigde niet worden besloten dat er sprake is van specifieke noden of van een uitgesproken kwetsbaarheid. De Raad acht dit niet onredelijk. Ook al dient de problematiek van de mensensmokkel in het algemeen niet onderschat te worden, meent de Raad dat het *in casu* specifiek om een Dublinoverdracht gaat via gedwongen verwijdering, dermate dat dit op een gecontroleerde en door de Italiaanse autoriteiten gekende wijze gebeurt. Het feit dat het *in casu* om een "tacit agreement" gaat, houdt niet in dat de Italiaanse autoriteiten in het kader van een gedwongen verwijdering niet op de hoogte zouden zijn van haar aankomst. Verzoekster heeft evenmin aangehaald genoodzaakt geweest te zijn op mensenhandelaars beroep te doen teneinde Italië of België te bereiken, nu onbetwist is dat zij met een Italiaans visum heeft gereisd en een nacht in een hotel in Italië heeft doorgebracht om vervolgens door te reizen naar België. Bijkomend blijkt dat verzoekster niet zeer jong is, geboren in

1985, hetgeen inhoudt dat het om een volwassen vrouw gaat en zij weliswaar alleenstaand is doch geen kinderen heeft. Conform artikel 21 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) en artikel 20, 3 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), is een alleenstaande vrouw niet opgenomen in de opsomming van kwetsbare personen. Ook al bevatten deze artikelen geen exhaustieve opsomming, toch is het minstens een indicatie dat volgens deze artikelen minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen met ernstige ziekten, personen met mentale stoornissen en personen die folteringen hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld zijn blootgesteld, zoals slachtoffers van vrouwelijke genitale verminking als kwetsbare personen worden beschouwd. Volgens de informatie in het administratief dossier en haar verklaringen is verzoekster niet zwanger, noch heeft ze minderjarige kinderen, noch is een ernstige ziekte aangetoond, noch was ze slachtoffer van mensenhandel. De Raad onderschrijft op het eerste zicht dan ook het standpunt van de gemachtigde dat op basis van de verklaringen en de elementen in het dossier niet kan worden besloten tot een situatie van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid. Bijgevolg meent de Raad dan ook in lijn met het arrest 'Tarakhel', evenals de door verzoekster andere aangehaalde arresten 'AME' en 'AS', dat nu geen bijkomende kwetsbaarheid kan worden aangenomen naast het feit dat verzoekster een asielzoekster is, de Belgische autoriteiten er niet toe gehouden waren om bijkomende garanties te verzoeken bij de Italiaanse autoriteiten. Eveneens blijkt hieruit, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, dat de gemachtigde wel de nodige voorzichtigheid aan de dag heeft gelegd om nauwkeurig te onderzoeken of verzoekster een extra kwetsbaarheid vertoont die bijkomende garanties noodzaken.

Wat betreft de algemene situatie aangaande de asielprocedure en opvang meent verzoekster dat ook voor Italië van systeemfouten in de zin van het arrest 'MSS' kan worden gesproken. Nochtans heeft het EHRM in tal van onontvankelijkheidsbeslissingen het tegenovergestelde aangenomen. Het Hof stelde herhaaldelijk dat de situatie in Italië voor asielzoekers niet kan vergeleken worden met de situatie in Griekenland op het ogenblik van het 'MSS v. België' en 'Griekenland arrest' en dat de structuur en algemene situatie van de opvangfaciliteiten in Italië op zich niet volstaan om alle verwijderingen naar Italië te verhinderen (EHRM 3 november 2015, nr. 21.459/14, JA en anderen/Nederland, §29; EHRM 17 november 2015, nr.54000/11, ATH/Nederland, §37). Ook in de zaken 'AME v Nederland', nr. 51428/10 van 5 februari 2015 en 'AS v Zwitserland' van 30 juni 2015, waar verzoekster nochtans zelf naar verwijst, wordt dit gezegd. De huidige zaak vertoont sterke gelijkenissen met de reeds in de bestreden beslissing en door verzoekster aangehaalde beslissing 'AME' van het Hof, nu deze zaak eveneens een alleenstaande persoon betrof, die naast het asielzoeker zijn, geen verdergaande elementen van kwetsbaarheid kon voorleggen. In die zaak was er ook sprake van een stilzwijgend akkoord en waren er dus geen specifieke garanties met betrekking tot de opvang van verzoeker anders dan de mededeling van de Nederlandse autoriteiten dat zij enkele werkdagen op voorhand zouden meedelen hoe en wanneer betrokkene zou arriveren. Het Hof verklaarde dit verzoek eveneens onontvankelijk. 'AME en AS' betreffen reeds relatief oude zaken in een Dublincontext die snel evolueert, maar het standpunt werd eveneens bevestigd in de recentere voormelde arresten 'JA en ATH'. Ook al zijn de door verzoekster aangehaalde artikelen van nog recentere data dan de voormelde arresten van het EHRM en het door de gemachtigde als basisbron gehanteerde AIDA-rapport van december 2015, toch meent de Raad dat de aangehaalde situatie in deze persartikels, gezien de specifieke context van verzoekster die in het kader van een gedwongen Dublinoverdracht in Italië zal arriveren, *prima facie* niet afdoende zwaarwichtig is om aan te nemen dat er systeemfouten in Italië zijn die tot gevolg hebben dat elke overdracht naar Italië een reëel risico inhoudt op een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest.

Anders dan verzoekster voorhoudt, heeft de gemachtigde zich niet gebaseerd op rapporten die het asielsysteem enkel toont tijdens haar beste periode, met uitsluiting van de verschillende alarmbellen waaraan wordt getrokken door verschillende NGO's ter plaatse. Het AIDA-rapport wordt, zoals blijkt uit dit rapport, juist uitgegeven door de 'European Council of Refugees and Exiles' en het AIDA-project wordt juist gecoördineerd door 'ECRE' en het 'Hungarian Helsinki Committee' in samenwerking met hoofdzakelijk NGO's uit 16 verschillende Lidstaten, waaronder ook NGO's uit Italië, en Zwitserland en Turkije. Het AIDA-rapport van december 2015 kan dan ook bezwaarlijk als een "good news show" worden beschouwd, waarbij het standpunt van NGO's geen weerklank zou vinden. Integendeel, zoals

de gemachtigde terecht aanstipt biedt het AIDA-rapport juist een genuanceerd beeld van de situatie en worden inderdaad kritische kanttekeningen geplaatst bij bepaalde aspecten van de asielprocedure en de opvangsituatie. De gemachtigde maakt een gedetailleerde analyse in de bestreden beslissing, erkent de kritische kanttekeningen maar komt tot de conclusie dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. De gemachtigde motiveert dan ook dat die kanttekeningen geen aanleiding geven te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië, is volgens de gemachtigde niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. De Raad meent dat de door verzoekster voorgelegde artikelen *prima facie* niet dermate zwaar wegen dat van deze conclusie moet worden afgeweken.

In het AIDA-rapport lezen we dat wat betreft de toegang tot de asielprocedure blijkt dat indien de 'Dublin-terugkeerder' geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag kan indienen (*pagina 40, "Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure"*). De gemachtigde kan hiernaar dienstig verwijzen in de bestreden beslissing nu verzoekster zich in die situatie bevindt nu zij enkel met een visum door Italië reisde en er één nacht heeft verbleven. Verder motiveert de gemachtigde aangaande de opvangsituatie onder meer als volgt: *"De voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operatief zijn en dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europese Asiel, Migratie en Integratie Fonds. Het rapport meldt dat "Dublin returnees" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67). Het maakt geen gewag van problemen ter zake. Betreffende het argument dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk staat door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cf. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cf. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de gedane inspanningen vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2)."*

Aangaande de persartikels die verzoekster heeft voorgelegd kan vooreerst worden opgemerkt dat de voorkeur kan gegeven worden aan rapporten van gezaghebbende nationale en internationale organisaties boven persartikels. Het is immers eigen aan standpunten van journalisten dat deze moeilijk op hun objectiviteit kunnen worden beoordeeld.

Vervolgens, wat betreft het persartikel dat verzoekster aanhaalt aangaande de corruptie in Italië, waarbij middelen bestemd voor de opvang van asielzoekers in handen komen van de maffia, blijkt evenzeer dat de Italiaanse autoriteiten inspanningen verrichten de problematiek aan te vechten, zoals blijkt uit het gezegde door de onderzoeksrechter belast met de strijd tegen de corruptie. De getuigenis van de Ivoriaan heeft betrekking op een specifiek opvangcentrum waarvan geenszins is aangetoond dat verzoekster het risico loopt daar te belanden. De Raad erkent dat de organisatie Artsen zonder Grenzen eveneens een internationaal gerespecteerde organisatie is, doch het rapport van november 2015, waarvan in het artikel sprake is, is enkel maar in het Italiaans beschikbaar, zodat de Raad niet kan

geacht worden het achterliggende rapport te consulteren, dat overigens ook iets ouder is dan het AIDA-rapport, noch kan de gemachtigde redelijkerwijs worden geacht hiermee rekening te houden. Wat blijkt uit de Engelse samenvatting van het artikel werpt geen nieuw licht op de situatie waarvan geweten is dat er zich wat betreft opvang weliswaar problemen kunnen voordoen en dat organisaties soms dienen in te springen voor de identificatie van kwetsbare profielen, doch zoals blijkt uit de *supra* aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie heeft niet elke schending van de in de richtlijnen neergelegde rechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85). De Raad stipt eveneens aan dat het door verzoekster gevoegde artikel over Artsen zonder Grenzen waarin een foto is opgenomen van een duidelijk extreem overbevolkt opvangcentrum in Pozzallo, de situatie weergeeft in een noodopvangcentrum op Sicilië en dat het *in concreto* in het kader van een Dublinoverdracht met bestemming Rome, zoals blijkt uit het administratief dossier, hoogst onwaarschijnlijk is dat verzoekster in dat of een dergelijk noodopvangcentrum zal terecht komen. Waar het artikel 'La Croix' eveneens gewag maakt van asielzoekers die wegens de verzadiging van het reguliere netwerk enerzijds in hotels moeten verblijven of anderzijds in een minderheid verstoken zijn van elke steun van de staat, blijkt uit het AIDA-rapport van december 2015 dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen verschillende opvangstructuren en de verschillende fasen in opvang in Italië (p. 60 e.v.).

Er lijkt vooreerst een onderscheid gemaakt te moeten worden tussen eerste lijnsopvang, enerzijds, en tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de tijdelijke opvangcentra (CAS) en de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De tijdelijke opvangcentra (CAS) werden opgericht om tegemoet te komen aan een toenemende influx van bootvluchtelingen. Deze tijdelijke opvangcentra staan geheel los van de reguliere opvangcentra. In de bestreden beslissing wijst de gemachtigde erop dat er geen tekenen zijn van interferentie tussen beide "*circuits*". Verzoekster zal, met andere woorden, niet terecht komen in een zgn. CAS. De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar het SPRAR-netwerk. Uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers in het algemeen in deze eerstelijnsvoorzieningen blijven voor een duur van 7 tot 30 dagen, tot wanneer zij kunnen doorvloeien naar de tweedelijnsopvang, in het zgn. SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschaligere opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden, en blijkens de stukken lijkt het probleem van overbevolking zich niet te situeren op dit niveau. Op grond van deze vaststellingen toont verzoekster, een alleenstaande volwassen vrouw zonder kinderen die geen gezondheidsproblemen kon aantonen, niet aan dat de korte periode die zij zou moeten doorbrengen in een CARA-voorziening alvorens zij zou doorstromen naar een SPRAR-voorziening, gelijk zou staan met een behandeling die van een dermate hardheid is dat ze strijdt met artikel 3 van het EVRM.

Op grond van al het voorgaande kan de Raad de vrees van verzoekster, dat zij in geval van overdracht naar Italië absoluut niet zal genieten van een fatsoenlijk leven in een opvangcentrum, niet bijtreden. De Raad herhaalt dat de gemachtigde op voorzichtige en zorgvuldige wijze eventuele elementen van extra kwetsbaarheid in hoofde van verzoekster heeft onderzocht en op grond van de verklaringen en elementen in het dossier redelijkerwijs tot de conclusie kon komen dat deze *in casu* niet voorhanden waren dermate dat *prima facie* geen specifieke garanties dienden gevraagd te worden.

Bijgevolg meent de Raad dat de gemachtigde *prima facie* geen schending heeft begaan van de artikelen 51/5, §2 of de artikelen 3,2 *in* artikel 17 van de Dublin III Verordening nu de analyse van het dossier geen aanleiding geeft tot de conclusie dat de soevereiniteitsclausule vervat in de voormelde artikelen op een verplichtende wijze zou moeten geïnterpreteerd worden in de zin van een verantwoordelijkheid voor de behandeling van het beschermingsverzoek door België.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is *prima facie* evenmin aannemelijk gemaakt. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM, heeft verzoekster nagelaten aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt, dermate dat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

Een manifeste appreciatiefout blijkt *prima facie* evenmin.

Het enige middel lijkt niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES